

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Ferenc pápa üzenete 2023 nagyböjtjére

Kedves Testvéreim!

Máté, Márk és Lukács evangélisták egybehangzóan számolnak be Jézus színeváltozásának eseményéről. Ebben a jelenetben az Úr tanítványai értetlenkedésére válaszol. Nem sokkal korábban ugyanis a Mester és Simon Péter között valódi vitára került sor: Péter Krisztusnak, Isten Fiának vallotta meg Jézust, de aztán a szenvedésről és a keresztről szóló bejelentését már elutasította. Jézus kemény szavakkal dorgálta meg: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatasz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak” (Mt 16,23). Ezek után viszont azt olvassuk, hogy „hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre” (Mt 17,1).

A színeváltozásról szóló evangéliumot minden évben nagyböjt második vasárnapján olvassuk. Ebben a liturgikus időszakban ugyanis az Úr maga mellé vesz és félrevon bennünket. Bár hétköznapi kötelességeink azt kívánják, hogy maradjunk megszokott helyünkön, és éljük a néha unalmas, sokszor rutinszerű mindennapi életünket, a nagyböjt idején arra kapunk meghívást, hogy Jézussal

együtt „felmenjünk egy magas hegyre”, hogy Isten szent népével együtt az önmegtágadás különleges élményét éljük át.

A nagyböjti önmegtágadás – mindig kegyelemtől ihletett – erőfeszítés annak érdekében, hogy legyőzzük hitetlenkedéseinket és ellenállásunkat azzal szemben, hogy kövessük Jézust a kereszttúton. Pontosan erre volt szüksége Péternek és a többi tanítványnak is. Ahhoz, hogy mélyebben megismerjük a Mestert, hogy teljességében megértsük és elfogadjuk az isteni megváltás misztériu-

mát, mely szeretetből vállalt tökéletes önfeláldozásban valósul meg, ahhoz engednünk kell, hogy ő félrevonjon és felfelé vezessen minket, elszakadva a közepszerűségtől és a hiúságtól. Rá kell lépünk az útra, egy felfelé vezető útra, ez pedig erőfeszítést, áldozatot és összpontosítást igényel, éppúgy, mint egy hegyi túra. Ezek a követelmények a szinodális úton is fontosak, amelyen mint Egyház elindultunk. Hasznos lesz tehát, ha elgondolkodunk a nagybőjti önmehtagadás és a szinodális tapasztalat összefüggésén.

A Tábor hegyén tartott „lelkigyakorlatra” Jézus három tanítványt választ ki, hogy egy egyedülálló esemény tanúi legyenek. Azt akarja, hogy a kegyelemnek ez a tapasztalata ne magányos, hanem közös élmény legyen, ahogyan egész hitéletünk is az. Együtt megyünk Jézus után. És mint időben zárandó Egyház, együtt éljük át az egyházi évet és benne a nagybőjtöt, együtt vándorolva mindazokkal, akiket az Úr mellénk társul adott. Annak analógiájára, ahogyan Jézus és a tanítványok felmentek a Tábor hegyére, mondhatjuk, hogy nagybőjti utunk „sinodális”, mert együtt és azonos úton járunk, az egy Mester tanítványaiként. Természetesen tudjuk, hogy ő maga az Út, ezért az Egyház mind a liturgia útján, mind a sinódus útján nem tesz mást, mint egyre mélyebben és teljesebben belép Krisztusnak, a Megváltónak a misztériumába.

És ezzel fel is érünk a csúcra. Az evangélium beszámol arról, hogy Jézus „elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény” (Mt 17,2). Ez tehát a „csúcs”, az út célja. A három tanítványnak a felfelé vezető út végén, amikor Jézussal együtt ott állnak a magas hegyen, az a kegyelem jut osztályrészül, hogy megpillanthatják Őt dicsőségében, természetfeletti fényben, mely nem kívülről jön, hanem belőle sugárzik.

Ennek a látványnak az isteni szépsége összehasonlíthatatlanul nagyobb volt bármilyen erőfeszítésnél, amelyet a tanítványok a Tábor-hegy megmászása során megtehettek. Minden megerőltető hegyi túrán felfelé menet szigorúan az útra kell szegeznünk tekintetünket, de a csúcson feltáruló panoráma ámulatba ejt és kárpótol a maga pompájával. A szinodusi folyamat is gyakran fáradságosnak tűnik, és néha elveszíthetjük bátorságunkat. De ami a végén vár ránk, az kétségtelenül valami csodálatos és meglepő, ami segít jobban megértenünk Isten akaratát és küldetésünket országának szolgálatában.

A tanítványok Tábor-hegyi élménye tovább gazdagodik, amikor a színében elváltozott Jézus mellett Mózes és Illés is megjelenik, akik a törvényt, illetve a prófétákat személyesítik meg (vö. Mt 17,3). Krisztus újdonsága a régi szövetségnek és az ígéreteknek a beteljesedése, elválaszthatatlan Isten és népe közös történetétől, és feltárja annak legmélyebb értelmét. Analóg értelemben a sinodalitás is az Egyház hagyományában gyökerezik, ugyanakkor nyitott az új felé. A hagyomány új utak keresésére indító inspiráló forrás, segít elkerülni két ellentétes kísértést: a mozdulatlanság és a meggondolatlan kísérletezés kísértését.

A nagybőjt aszketikus útjához hasonlóan a szinodális útnak is az átváltozás a célja, mind személyes, mind egyházi szinten. Egy olyan átalakulás, amely mindkét formában Jézus színváltozásában találja meg mintáját, és amelyet az ő húsvéti misztériumának kegyelme hoz létre. Ahhoz, hogy ez az átváltozás ebben az évben megvalósuljon bennünk, két „ösvényt” szeretnék javasolni, hogy Jézussal együtt felmenjünk a hegyre és vele együtt elérjük a célt.

Az első ösvény azzal a meghívással van összefüggésben, amelyet az Atyaisten a Tábor hegyén a tanítványokhoz intéz, amikor

ők a színében elváltozott Jézusra tekintenek. A felhőből szóló hang ezt mondja: „Őt hallgassátok” (Mt 17,5). Az első teendő tehát teljesen világos: Jézusra hallgassatok. A nagybőjt annyiban lesz a kegyelem időszaka, amennyiben hallgatunk arra, aki szól hozzánk. És miként szól hozzánk? Mindekelőtt Isten szava által, amelyet az Egyház a liturgiában nekünk ajándékozik: ne engedjük, hogy süket fülekre találjon; ha nem is tudunk mindig részt venni a szentmisén, olvassuk el nap mint nap a bibliai olvasmányokat, akár az internet segítségével. A Szentírásom túl az Úr testvéreinken keresztül is szól hozzánk, különösen is a segítségre szoruló arcra és történeteit által. De szeretnék egy további szempontot is ezek mellé tenni, mely a szinodális folyamatban nagyon fontos: a Krisztusra hallgatás az Egyházban élő testvéreink meghallgatásán át is történik, azon a kölcsönös meghallgatáson keresztül, amely a szinódus egyes szakaszaiban mint fő cél fogalmazódik meg, de amely mindig elengedhetetlen eleme marad a szinodális Egyház módszerének és stílusának.

Amikor meghallották az Atya hangját, „a tanítványok arcra borultak, s igen megrémültek. Jézus odalépett hozzájuk, és megérintette őket: »Keljete fel, ne féljete!» Amikor tekintetüket fölemelték, nem láttak senkit, csak egyedül Jézust” (Mt 17,6-8). Itt tárul eléink a második teendőnk: ne keresünk menedéket egy rendkívüli eseményekből és lenyűgöző élményekből álló vallásosságban, félve attól, hogy szembenézzünk a valósággal, annak mindennapi gondoljaival, nehézségeivel és ellentmondásaival. A fény, amelyet Jézus a tanítványoknak mutat, a húsvéti dicsőség elővételezése, az a fény, amely felé tartani kell, „csak őt követve”. A nagybőjt a húsvét felé vezet: a „lelkigyakorlatok” nem öncélúak, hanem felkészítenek a szenvedést és a keresztet hittel, reménnyel és

szeretettel megélni, hogy eljussunk a feltámadáshoz. A szinódusi út sem keltheti bennünk azt a hamis reményt, hogy megérkeztünk, amikor Isten erős közösségi élmények kegyelmével ajándékozik meg bennünket. Az Úr ott is azt mondja nekünk: „Keljete fel, ne féljete!” Ereszkedjete le a sík terepre, és a megtapasztalt kegyelem segítsen bennünket abban, hogy közösségeink mindennapi életében a szinodális működésmódon munkálkodjete!

Kedves testvéreim, a Szentlélek vezessen bennüket ebben a nagybőjtben, amint Jézussal együtt felemelkedete, hogy isteni ragyogását megtapasztaljete, és – így megerősövede a hitben – folytassete utunkat vele együtte, aki népének dicsősége és a nemzetek világossága.

Ferenc

*„Bocsásd meg bűneinket...”
Uram, bocsásd meg vétkeinket.
Nem úgy, ahogy mi szoktunk
megbocsátani,
kényszeredetten, vagy számítgatva,
hanem a Te irgalmasságot
(nagylelkűséged) szerint.
Bocsásd meg úgy, hogy szelíd jóságoddal
és gyöngeségeddel találkozzunk.
Taníts meg, kérünk, megbocsátani
azoknak is, akikkel kenyereinket
megosztjuk, nehogy a szegény
csüggedése
rajtunk erőt vegyen.
Ments meg, Uram,
minden gögös moccanástól,
a lenézéstől, méltatlankodástól és
a képmutató jóságtól is.
Segíts hozzá,
hogy magamnak is meg tudjak bocsátani.
Add meg, hogy egymásnak adott
bocsánatunk a tiédhez legyen hasonló.
Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket!*

Fiat

„Legyen” – mondotta Szűz Mária, amikor az angyal tudtára adta, hogy méhében, a Szentlélek erejével, megfogant az isteni gyermek. Ez a „fiat”, írja Emmanuel Mounier, szimbóluma lehetne minden emberi döntésnek. Máriának e véghetetlen bizalommal kiejtett szava, Isten anyjává emelte őt, s ez a „legyen” teljes mélységében befolyásolja azóta is az emberiség drámáját.

Tökéletes engedelmisséggel kiejtett szó volt, ami azonban a lélek abszolút szabadságában született. Ahogy igazán engedelmes egyedül szabad lélek lehet. S e csoda – a szabad választás és a tökéletes engedelmisség csodája a véghetetlen szeretettel szemben – azóta is nap nap után megtermi a maga isteni gyümölcsét. Minden gyökeres és szerető igen, amivel álláspontunkat elfogadjuk, Isten megtestesülése bennünk. Más szinten persze, de mégis valóságos megismétlése annak az üdvtörténeti pillanatnak, ami Mária igenjét követte. Kierkegaard, az emberi döntések természetrajzának mesterei kutatója és ismerője szerint az igazán szabad választás szükségszerűen együtt jár adott helyzetünk elfogadásával. Egy teljes mélységében kiejtett igen ugyanis már nem is az „adottnak” szól, hanem az „adott” állapot mögött megpillantott szeretetnek, Istennek. Igaz, Istent minden helyzet mögött megpillanthatjuk, de legközelebb az adott pillanat, jelen állapotunk színe mögött. Miért késlekednénk, kicsinyhitűen, miért válogatnánk tovább?

Szabadságunkat féltlenék? Csakhogy szabadságunk kötöttségből kötöttségbe, idegenségből idegenségbe vándorol mindaddig, míg meg nem leli méltó tárgyát. Anélkül, hogy sérelem esnék rajta, szabadságunk egyedül a tökéletes szeretetben, Isten bensőségességében található meg korlátlan kibontakozását. Állapotunk megszentelése ilyen

értelemben nem is jelenthet egyebet, mint hogy a dolgok sűrűjén át rátaláltunk Istenre.

E gondolathoz közvetlenül kapcsolódik Simone Weil naplójegyzete a tökéletes kérő imáról. Szerinte akkor kérünk imánkban valamit a legigazabb szívvel, ha imánk végén már meg is feledkezünk eredeti kérésünkről, s egyedül Isten szeretetének és akaratának engedjük át magunkat. Hiszen akitől maradéktalan bizalommal kérünk valamit, annak gondviselésében is maradéktalanul bízunk, és szükségszerűen a magunk kérése elébe helyezzük szándékát.

De ez a bizalmunk ugyanakkor épp nem jelent egyszer s mindenkorra szóló mentesítést a nehézségek terhe alól.

A „fiat”, mit Mária kiejtett az Üdvözítő megtestesülésének hajnalán, nem áll egymagában a történet elején. Egy másik „legyen” is társul hozzá. Az, amit a történet végén mondott ki az Üdvözítő az Olajfák hegyén, s amiben a megváltás végső drámája testesült meg. Két „fiat”, két „igen”, amely mostantól fogva örökre várja már a harmadikat, a mi igenünket.

Pilinszky János

Ady Endre:

Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tűzes nappalon,
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim.
Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Gyümölcstő Boldogasszony

Urunk születésének hírüladása

**„S én csügtem ajkán... szótlantul...
mint a gyümölcs a fán”**

Március 25-e Jézus fogantatásának ünnepe. Régi magyar neve, Gyümölcstő Boldogasszony, és a hozzá fűződő gazdag hiedelemanyag mutatja, hogy az oltás, szemzés hagyományos napja volt e tájon. A jámbor néphit szerint azért, mert Mária is ezen a napon fogadta méhébe Jézust. Racionális elme nem látja itt az összefüggést, de lelkünk mélyén tudunk róla. A címben idézett Petőfi-sor a példa rá.

A legfőbb istenanya és a nőivarú, az istenfiú-gyümölcstő termő világfa egymásnak megfelelő Föld és Tejút jelkép, láttunk már rá példát. A Bibliában a kép hasonlat-szinten maradt fenn, a messiási próféciákban, és az angyali üdvözlés szavaiban: „áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus”. A középkor látomásos festőinek fatábláin a faistenanya képzelete ismét kivirágzik.

Az ünnep ihleti az Üdvözlégy és az Úrangyala imádságokat. Már Temesvári Pelbártnál olvassuk azt a jellegzetesen franciskánus-népies hagyományt, hogy aki Gyümölcstő napján ezer üdvözlégyet elimádkozik, annak teljesül a jóra való kívánsága. Ez a híres barokk népszónok, a szintén ferences Telek József tanácsa is.

A hagyomány máig él. Kiskunfélegyháza és közelében, a ferencszállási Szentkút tanyavilágában, hasonlóképpen a palóc Hangonyban manapság is ezer üdvözlégyet a palóc Eperbocon, Bátorban és bizonyára még más környező falukban pedig ezer Úrangyalát szoktak Gyümölcstő vigiliáján az angyali üdvözlés emlékezetére végezni. Az ájtatosság alkonyattól éjfél utánig tart.

Forrás: internet

Angyali üdvözléről

Nota Ave Maria, Istennek Annya
SZüz Mariához az Isten küldvén,
Gabriel Angyallal Szent Szüzet köszöntvén,
Idvözli, kedvét jelentvén.

Oh Szüz! meg-ujjúl Világ nevedben;
A' föld kerekége meg-épül nemedben;
Mert Istent fogadsz méhedben.
A' Szent Lélektől Kisdéd kezdődik;
Dávidnak székire mint Király tévődik;
Országá nem végeződik.

Neve lesz Jesus Szent szülöttednek;
mert idvözítője ő lesz nemzedednek;
Egy Ura mennynek és földnek.

Mojses Proféta ezt bizonyította,
mondván; kigyó fejét egy Aszony meg-
rontya,
birodalmát-is el-bontya.

Oh drága Jesus, Szüznek gyümölcse,
Te általad szünnék rosZ Világ erkölce,
Malasztod szívünk bé-töltse.

Esedez értünk Isten Szüléje,
Régi magyarságnak te valál őrzője;
Légy minden jónk meg-szerzője.

Dicsőség legyen Szent Háromságnak;
Az Három személyben egy állatúságnak;
Dicsíret Szüz Mariának.

forrás: mek.niif.hu

*Mennysorságnak királynéja,
irgalmasságnak szent anyja.
Tengernek ezer csillaga,
üdvözlégy szép Szüz Mária.
Légy segítője népednek,
az elveszett bűnösöknek.
Kísérője istenednek,
anyja lettél teremtődnek.
Halleluja!*

Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese

Szent Józsefre, az egyetemes Egyház védőszentjére, a keresztény házasságok és családok, munkások, kézművesek, ácsok, favágók, asztalosok, üldözöttek, a jó halál, valamint egyházközségünk védőszentjére emlékezünk főünnepén, március 19-én.

Szent József valószínűleg Kr. e. 30 előtt született. Erekllyei nem maradtak meg, sírja feltételezhetően a názáreti Angyali üdvözlézbazilika alatti barlangban volt, vagy a jeruzsálemi Jozafát-völgyben.

Józsefről hosszabban csak a két gyermekségtörténet szól Máté és Lukács evangéliumában. Eszerint József Názáretben lakott, de „*Dávid házából és nemzetségéből származott*” (Lk 2,4). Ez a kifejezés valószínűleg azt jelenti, hogy a dávidi család jelentősebb ágához tartozott. Jegyesszre lépett a fiatal, dávidi származású Máriával. Még mielőtt házasságot kötöttek volna, Máriát áldott állapotban találta. Megrendült, de egy álomban felszólítást kapott, hogy vegye feleségül Máriát, és vállalja a születendő gyermeket.

Néhányan ezt a szentírási részt második angyali üdvözlésnek tartják. Azzal a különbséggel, hogy míg Mária esetében nappal történt a jelenés, József esetében az isteni tervekéről szóló megnyilatkozás éjjel zajlott, álomban. Élete másik két legfontosabb döntését József szintén éjszaka hozta meg. Úgy tűnik azonban, hogy nem pusztán a napszakról van szó. Az éjszaka jelentése abban az időben egyet jelentett a gonosz erők tevékenységével és a kísértések rendkívüli aktivitásával. Az éjszaka tehát József kétségekkel teli lelkiállapotára is utal. Lemondani saját álmairól és a legtisztább asszonnyal együtt élni teljes önmegtartóztatásban nem lehetett könnyű döntés Józsefnek. Amikor

azonban elfogadta Isten akaratát, végig kitarított küldetése mellett, otthont adott Jézusnak, és gondoskodott Máriáról.

Mindkét gyermekségtörténet úgy mutatja be Józsefet, mint aki az apa helyén áll Jézus életében. Lukács többször nevezi őt Jézus atyjának. Atyai szerepe abban nyilvánult meg, hogy a Jézus nevet ő adta a gyermeknek.

József kapcsolata Jézussal egyedülálló volt. József nem édesapja Jézusnak, hiszen Jézus emberségét Isten csodával szólította létbe. És Isten az, aki József fiává tette Jézust, amikor Mária méhében fogant, abban a Máriában, akire egyedül Józsefnek volt joga az eljegyzés címén. Az angyal álomban világosította föl arról, hogy Jézus apja lesz, és neki kell majd nevet adnia Mária fiának. József helyzetét Jézussal szemben Isten határozta meg. József és Jézus kapcsolata egyedül Istentől származott.

Józsefnek nagy üdvtörténeti szerep jutott. Az ő közvetítésével lépett kapcsolatba üdvtörténetileg Jézus az Ószövetséggel, róla szállt át az ábrahám és dávidi örökség. Jézus átvette Józseftől ezt az örökséget, amennyiben ő lett az ószövetségi üdvrend beteljesedése. Máté genealógiájából kitűnik ez.

Utoljára a tizenkét éves Jézus jeruzsálemi eltűnésekor olvasunk Józsefről az evangéliumban (vö. Lk 2,42). Amikor a názáreti „ács fia” elkezdte nyilvános működését, az evangélisták nem említik többet Józsefet. Akkor már egyébként valószínűleg nem élt. Ilyen közel lévén a Megváltóhoz, csendben élte le életét, „hallgató szentként” nem hagyott nekünk hátra semmilyen bölcsességet. A hagyomány úgy tartja, hogy hűségéért és „hallgatásáért” cserébe a legnagyobb ajándékot kapta: halálánál jelen volt Jézus és Mária. Egyetlen ember sem halt meg olyan szépen, hogy szemei előtt voltak Isten és az Ő anyja.

A nyugati egyház naptárainak tanúsága szerint a X. század óta március 19-én ünnepelték Szent Józsefet. Róma is ezt a napot vette át, és először 1479-ben, majd 1621-ben vették föl az általános naptárba.

Mindenható Istenünk, Te Szent József hűséges gondviselésére bíztad megváltásunk kezdetének titkait. Add, kérünk, hogy Egyházad az ő közbenjáró segítségével szüntelenül folytassa és teljesítse az üdvösség szent művét. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a Te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

A katolikus vidékeken József napja tavaszkezdetnek számít. Azok a szegediek, akik télidőben nem iparkodtak házuk előtt és udvarukban a hó eltakarításával, azt mondták tréfásan: „Nem vergődök veled, majd mögfogodom Szent Józseföt, majd elhordja ő.” Más mondás szerint: „Szent József után, ha pörölyvassal ütögetik is a földbe a fűvet, akkor is előbújik.”

Az ország sok vidékén ezen a napon eresztették ki először a méhrajokat. Göcsejben a gazda e napon nem ment el hazulról, hogy méhei rajzaskor visszajöjjenek.

Forrás: Magyar Kurír

Reményik Sándor:

József, az ács, aki Istennel beszél

Magasságos,
Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, – és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szemei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek...
Ez az ács-műhely... ezek a forgácsok...
Mít tehettem érte?... mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.
Úgy félek: mi lesz?
Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ, s egyszer ellobog.
Ó, jó volt vele Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt...
Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat,
Ezüst nyomot hagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.
S most olyan más az útja...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, – én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

A pápát nem illik visszautasítani

A Soników házaspár, Liliana és Boguslaw egyszer Castel Gandolfóban töltötték szabadságukat. Amikor kijöttek a pápa által celebrált reggeli szentmiséről, négyéves kisfiúk megkérdezte II. János Pált:

– Meghívsz bennünket reggelire?

A pápa rábólintott. Anyja azonban úgy érezte, Jacek csak kierőszakolta a pápától a meghívást, ezért az egész család, ahelyett, hogy a pápával tartott volna, visszatért szállójukba.

Néhány nap múlva hivatalos ebédmeghívót kaptak. Amikor asztalhoz ültek, II. János Pál a kisfiúhoz fordult:

– Miért nem jöttél el a múltkor reggelire?

– Mert anyukám nem engedett – válaszolta a fiú.

– No, no – csóválta meg a fejét a Szentatyá – a pápát nem illik visszautasítani.

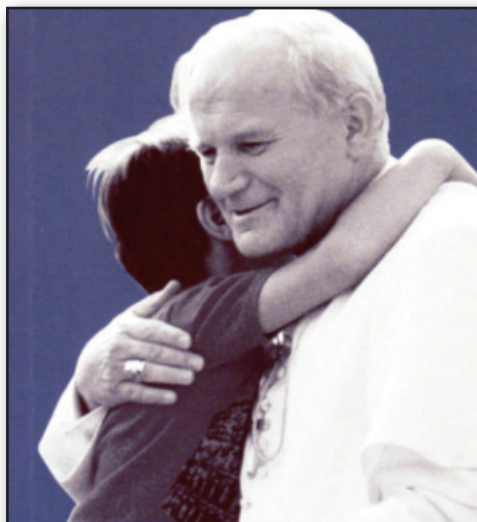
Ebéd alatt a csöppség egy kicsit eleven volt: megpróbált hátulról felmászni az egyik székre. Azon a széken a pápa ült.

Anyja, akinek ez már végképp sok volt, épp rendre akarta utasítani, amikor a pápa megszólalt:

– Hagyja csak, hagyja, itt úgyis egész évben olyan komor mindenki.

Hogy érzi magát a kiskutyá?

A világ előkelőségei II. János Pál látogatásai előtt gyakran megtanultak néhány mondatot lengyelül. A pápa iránti rokonszenvük és elismerésük jeleként kedveskedni akartak ezzel a gesztussal, ahogyan a pápa is nagy

odaadással igyekezett megismerni a felkéréselt országok nyelvét, kultúráját. A lengyel nyelv a Vatikánban is egyre népszerűbb lett. A hivatali személyzet tagjai közül sokan megtanultak legalább köszönni a pápa anyanyelvén. De olyanok is akadtak, akik komolyan kezdtek lengyelül tanulni. Állítólag az egyik ismert prelátus is beszerzett egy lengyel nyelvkönyvet, és elkezdett tanulni belőle. Egyik nap, amikor a folyosón összetalálkozott II. János Pállal, meg akarta kérdezni, hogy érzi magát. De eltévesztett egy szót, így végül ezt kérdezte

– Hogy érzi magát a kiskutyá?

A pápa először csodálkozva nézett rá, majd tréfásan így válaszolt:

– Vau, vau!

Aggódom szentséged miatt

Az egyik apáca, aki a pápa lakosztályán dolgozott, egy nap nagyon fáradtnak látta II. János Pált, és bevallotta neki:

– Aggódom Szentséged miatt.

– A szentségem miatt én is aggódom – felelte azonnal mosolyogva a pápa.

Hitvallás

(részlet)

Miben hiszek? Kiben hiszek? Hogyan hiszek?

Ezzel bejárjuk az összes titkokat. Mert minden hitben titok van. Mindegyik hittétel túllendül az értelem korlátain, és amit nem értek, az titok.

Ebben a birodalomban, amely végtelenül tágabb az értelem és a tapasztalás országánál, nem járhatok egyedül. Vezet valaki, aki-
re ráhagyatkozom.

Veszélyes! Ki vezet? Hova vezet? Meddig vezet? Nem hagy el? Ismerem-e? Honnan merítem szavait? Irányait? Itt van az első mélység, amely előtt megtorpan a gondolat. Itt csak egyetlen menekvésem van – és ez az első lépés: előleges ajándékul kell kapnom magát Istent. „Tudom, kinek hittem.” Tudnom kell, mert ismeretlen végtelenből sugárik felém és tölt be engem Valaki. Emberszerűen is közeledik felém.

Nem lehetek nélküle. Nem mozdulhatok nélküle. Belőle tudom, hogy van képességeim határán túl egy egész végtelen világ. Hogy nem látok át mindenben, és amikor nem látok emberi képességeimmel, akkor ebbe a világba kerültem, ahol nem az én munkámra, hanem vezetésre, sugalmazásra van szükségem. Akkor kell nekem egészen emberformán az „igazol” ember, aki nélkül semmit sem tehetek.

Most tehát ebbe a világba költözik át a lélek. A Hiszekegy ismert szavait mondja, de új területen jár. Más planétán, mint az empiriától kiszolgált értelemé.

A gondolat és a tapasztalás adatai tántorognak. Vannak országok benne, ahol az értelem talajt nem talál. Vannak országok, amelyekben támolyog és szédülten hunyja le a szemét: Credo quia absurdum. Elhiszem, mert esztelen – énekelte az a gyötrődő hitetlen.

A hit első lépése, hogy tudja, van ilyen ország.

A valóság tágabb, mint az emberi értelem. Értelmünk tartományának piros határvonalát a valóságnak véghetetlen tartománya veszi körül, amiben nem igazít el más, mint a hit és a „tudom, kinek hittem”. Sugárzata átlép a határon. Ő be tud lépni az értelem birodalmába. Az értelem nem tud kilépni az ő végtelenébe.

Mikor a lélek azon a piros vonalon átlép, le kell hunyni a szemét és el kell fogadni a rásugárzó intuitív élményt.

..., HISZEK, TEHÁT VAGYOK. Ezt mondanám ama híres szó helyett. Mert a hit mélyebben ered bennünk, mint a gondolkodás. Az a forrás, ami „kezdetben volt” a lélek történetében. A szótlan istentudat és világtudat ajándékozott egysége. Azzal kezdődik, mihelyt létünket megtudjuk.

Mert van olyan levő is, amely nem tudja, hogy van. De az a levő, aki tudja, hogy van, annak legmélyén él a hit.

Dienes Valéria

Kozma László:

Szomjadra hull

Akkor érted csak, ha megtaláltad
Mily közel volt mindig is az Úr.
Az ő keze érintette vállad
S árnyékként a léptedbe simul.

Hogyha hívod, ne hidd, hogy megelőzted
Szomjadra hull, mint perdülő esőcsepp
S elborítja kitaruló lelked
Napsugárként, vagy mint sűrű felleg.

Tíz éve

Tíz éve, 2013. március 13-án választották pápává Jorge Mario Bergogliót.

1936. december 17-én Buenos Airesben, a távoli Argentínában világra jött Jorge Mario Bergoglio. Piemontból kivándorolt szü-lők fia, aki gyerekkorában hentesnek készült –, ahogyan azt 2015. december 31-én egy kisgyerek kérdésére elárulta. Az éneklés szeretetét egy operazenei műsor ültette el benne, melyet hétről hétre meghallgatott családjával a rádióban. Édesapja korán megtanította a munka fontosságára; különböző mesterségeket folytatott, vegyipari technikumban érettségizett.

Híte, melyet nagymamája, Rosa Margherita Vassallo csiszolt benne, hivatássá érlelődött. 1958-ban belépett a szemináriumba és megkezdte a jezsuitáknál noviciátusát. Ebben az időszakban mentette meg Jorge Mario Bergoglio életét egy bátor szerzetesnővér, Cornelia Carnaglio, aki merészen tanácsot adott kezelőorvosának, hogy milyen dózisú antibiotikummal gyógyítsa ki a tüdőgyulladásból. 2018. március 8-án ápolók egy küldöttségével találkozva Ferenc pápa köszönetet mondott a domonkos nővérnek.

1969-ben szentelték pappá. Aznap nagymamája átadott neki egy levelet, mely valamennyi unokájának szólt. Az ifjú Jorge Mario zsolozsmáskönyvében őrizte az üzenetet, mely így szól: „Legyen hosszú és boldog életetek. De ha egy napon a fájdalom, a betegség vagy egy szeretett személy elvesztése vigasztalansággal töltene el, akkor jusson eszetekbe, hogy egy sóhaj a tabernákulum előtt, ahol a legnagyobb és legnemesebb vértanú van, és egy pillantás Máriára, aki a kereszt lábánál áll, egy csepp balzsamot hinthet a legmélyebb és legfájdalmasabb sebekre.”

1973-ban kinevezték az argentin jezsuita provincia élére. 1992-ben püspökké szentelték, majd 1998. február 28-án kinevezték Buenos Aires érsekévé, Argentína primásává. A 2001. február 21-án tartott konzisztóriumon Szent II. János Pál bíborossá kreálta, a következő szavakkal: „Ma délelőtt a katolikus Róma szerető öleléssel veszi körül az új bíborosokat, tudatában annak, hogy egy jelentős új lapot ír kétezer éves történetében.” Ezek már egy másik történelmi fejezet előhangjai, amely fejezet 2013-ban kezdődött az első latin-amerikai és egyben az első jezsuita pápa megválasztásával.

XVI. Benedek pápa lemondása után Bergoglio bíboros Rómába utazott. 2013. március 13-án a konklávéra összegyűlt bíborosok megválasztották Péter 265. utódának. Négy évvel később, 2017. február 19-én egy római plébániára látogatva egy kisgyerek megkérdezte tőle, miért lett pápa.

„Az, akit megválasztanak, nem feltétlenül a legokosabb. Hanem az, akit az Isten szán az Egyháznak abban a pillanatban” – hangzott a válasz. Pápaként a Ferenc nevet vette föl. Megválasztása után pár nappal a sajtó munkatársainak kifejtette, hogy Assisi Szent Ferencre gondolt, amikor nevet választott magának: „A szegénység, a béke emberére, aki szereti és óvja a teremtett világot”.

A Szentatya találkozóin nem fárad bele, hogy azt kérje: „Kérlek, ne feledkezzetek el imádkozni értem!”

Ájándékozzuk neki ezt, a legtöbbet, imádkozzunk Ferenc pápáért!

Isten éltesse a Szentatyt!

Ad multos annos!

Magyar Kurír

Gelence

A falu neve a szláv eredetű Glinica névvel vethető össze, amely az összsláv Glina=agyag szóból származik. Ugyanakkor a Magyar Gelén személynévvel is rokonítható. A faluban véletlenszerűen előkerült leletek alapján bronz és római kori település is feltételezhető. A középkori települést az orbai székelyek alapították. A legkorábbi oklevél, amely Gelencével kapcsolatba hozható, 1499-ből származik. VI. Sándor pápa 1499-ben kiadott bullájával jóváhagyta és megerősítette Péter, Lőrinc fia és Imre, Kolos fia laikusok kegyúri jogát – melyet azelőtt is gyakoroltak – az Orbai székben lévő Szent Imre Egyház Szűz Mária oltáránál. Gelence első írásos említése 1536-ból való. 1567-ben a székelyföldi helységek adóösszeírásában Gelence 61 kapuval szerepelt, és Háromszék egyik legnagyobb települése volt. Lakossága mindvégig katolikus maradt az évszázadok folyamán, számarányuk és hűségük folytán

fontos szerepet töltöttek be a háromszéki esperességben: 1628-1648-ig folyamatosan gelencei plébánosok voltak az esperesek, ami a 17-18. század folyamán többször megismétlődött. A 17. század első felében jelentős szerepet játszott az egyházközség életében és a felszegei templom kazettáihoz nyújtott támogatásban Tholdalagi Mihály, aki Bethlen Gábor és I. Rákóczi György legtekintélyesebb diplomatája, Háromszék, majd Udvarhelyszék főkapitánya és a mikházi ferences kolostor alapítója volt. Felesége, Mihálcz Erzsébet, a gelencei nemes, Mihálcz Miklós leánya volt. Az egyházközség lakosságát több pestisjárvány tizedelte, legsúlyosabb közülük az 1747-es volt. Ennek emléket őrizi a műemléktemplom déli bejárata előtt elhelyezett faragott kőoszlop, az ún. „pestis-kereszt”. A gelencei egyházközségnek két temploma van: a 13. század közepén épült Szent Imrének szentelt műemlék temp-

A gelencei, 1903-ban felszentelt plébániatemplom

lom, és a rohamosan növekvő lélekszám miatt szükségessé vált nagyobb templom, amelyet 1853-1899 között építettek. Felszentelését 1903. július 12-én gróf Mailáth Gusztáv Károly, Erdély püspöke végezte. Gelence hívő népe hitéhez és egyházához való hűségét azzal is bizonyította, hogy méltó emléket állított Márton Áron püspöknek és Fekete János mártír főesperes-plébánosnak (egész alakos bronzszobrot), Szent Imrének mellszobrot.

Forrás: ersekseg.ro

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben egy testvérünk részesült:

– Tölgyesi Nátán.

Az Úr tizenegy tesvérünket hívta haza:

– Márton Emil, Finna István, Baciú Elisabeta, Tamás Terezia, Antal Ferenc, Elekes József, Péterffy Mária, Daczó Jenő, Kovács Benedek, Schüsler Erzsébet, Péter Elisaveta Ida Judit.

***Irgalmas Jézus, adj nekik
örök nyugodalmat!***

Egyházi ünnepek

kötelező szentmisével március hónapban,

– Március 19. – Szent József.

– Március 25. – Gyümölcscsoltó Boldogasszony.

A pályaudvaron egy idős bácsi a feleségét várja. Mikor a nénike megérkezik, megölelik egymást:

– De jó, hogy végre megjöttél, úgy hiányoztál! – szól a bácsi.

– De jó, hogy végre látlak, olyan hosszú volt ez a két nap – válaszol a néni.

A közelben álldogáló fiú, aki a barátnőjét várja meghatódik a jelenet láttán s odalép hozzájuk.

– Ne tessék haragudni, önök mióta házassok?

– Éppen 50 éve – hangzik a válasz.

– Remélem mi is ilyenek leszünk ötven év múlva a kedvesemmel – mosolyog a fiú.

A bácsi odalép hozzá, megfogja a vállát és azt mondja:

– Fiatalember, maga ezt ne remélje. Maga ezt döntse el.

Egyházközségünk búcsúját tartjuk e hónapban, amire három napos triduummal, lelki gyakorlatos elmélkedéssel, szentmisékkal, szentgyónással készülünk:

Március 16., csütörtök este 18:00 óra, szentmise elmélkedéssel és gyóntatással;

Március 17., péntek este 18:00 óra, szentmise elmélkedéssel és gyóntatással;

Március 18., szombat este 18:00 óra, szentmise elmélkedéssel és gyóntatással;

Március 19., vasárnap este 18:00 óra, ünnepi búcsús mise.

Március hónaptól havi rendszerességgel a következő családosi programokat tartjuk:

• Minden hónap első vasárnapján 11:00 órától gyerekmise, mise után pedig találkozás a családokkal a plébánián egy kis enni-, innivaló mellett.

• Minden hónap 4. péntekén este 19:00 órától a plébánián találkozó házasok részére, amelyen a házasság vagy gyereknevelés témájával foglalkozunk film, előadás vagy interaktív tevékenységek keretében.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi

Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Szerkesztés, tördelés: Dávid Péter.

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532